

РЕШЕНИЕ

№ 545

гр. София, 02.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 25.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11949** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. с чл.121, ал.1 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище С.,[жк] [улица] срещу **ПОСТАНОВЛЕНИЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА ПРЕДВАРИТЕЛНИ ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ** изх.№С210022-023-0002928 от 27.10.2021г., издадено от П. Ц. на длъжност Главен публичен изпълнител при ТД на НАП, потвърдено от Директора на ТД на НАП-С. с **РЕШЕНИЕ №ПО-113** от 12.11.2021г., с което ПНПОМ е наложен запор върху налични и постъпващи суми в размер на 130 627лв. по всички банкови сметки в ТБ [фирма].

По изложените в жалбата съображения –се моли да се отмени решението, ведно с постановлението. Твърди се, че наложената обезпечителна мярка е твърде обременителна за дружеството, като понастоящем има имот, върху който може да бъде наложена възбрана и чиято стойност е достатъчна да обезпечи задължението. Допълва се, че този имот е бил възбранен с оглед задължения по друг РА, но същият е отменен. Оспорва се и т.нар.предполагам размер на задълженията, който не е доказан. Излага се и твърдението, че наложените мерки, доколкото не са продължени на основание чл.121, ал.4 от ДОПК – се считат за прекратени. Прави се заключението, че мерките ще затруднят дейността на дружеството отделно, както и ревизията продължава твърде дълго, спряна е, поради което се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.К.. Претендират се разноси по делото.

Ответната страна чрез юрк.Б. оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрк.възнаграждение.

Съдът след като се запозна с доказателствата по делото и становищата на страните, намери за установено следното:

В оспореното постановление –главният публичен изпълнител при ТД на НАП- П. Ц. по мотивирано предложение на П. Д.- на длъжност главен инспектор по приходите във връзка с резивия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия ЗВР №Р-22221321004746-020-002 от 24.08.2021г. след като съобразява, че ще се затрудни събирането на бъдещото публично вземане от 130 627лв. - постановява налагането на запор върху налични и постъпващи суми в ТБ [фирма], както и на вложени вещи в трезори и касети. Посочено е, че по ревизионното производство се очакват отговори по запитвания до дружества в страни членки на ЕС, отправени в съответствие с чл.7 от Регламент 904/2010, във връзка с недоказаност на доставките. Посочено е, че са изисквани справки от дружеството за имущественото му състояние, но такива не са представени, поради което наложения запор е единствената възможна мярка, но е допълнено, че от служебни справки е видно, че РЛ няма МПС, има непогасени задължения и имотите, които притежава са с наложени възбрани. С оглед изложеното –публичният изпълнител е наложил оспорените обезпечителни мерки.

При оспорване на постановлението по административен ред - с решението си директорът на ТД на НАП – е възприел изцяло изводите на публичния изпълнител. Констатирал, че са налице предпоставките по чл.121, ал.1 от ДОПК –има мотивирано искане, касае се за предполагаемо вземане, липсват активи за неговата обезпеченост, може да се затрудни събирането му, както и няма да се блокира дейността на дружеството. Изрично е цитирана в посочената връзка разпоредбата на чл.121, ал.3 от ДОПК, която е въвела допълнителни изисквания да се наложат такива обезпечителни мерки, които да не доведат до сериозно възпрепятстване дейността на дружеството. Ответникът е подчертал превеса на публичния интерес като е маркирал, че законът допуска и засягане дейността на РЛ, но да не се спира същата. В този аспект е посочено, че няма никакви доказателства за сериозно възпрепятстване на дейността или спиране на същата. Направени са и изводи, че не може да се преценява предполагаемия размер на задължението, като е достатъчно да има мотивирано искане. Проверено е дали не са налице и основанията по чл.208 от ДОПК за отмяна на наложените мерки и като не са открити такива- е потвърдено постановлението.

В съдебно заседание –жалбоподателят представя доказателства във връзка с това, че имот на дружеството /с наложена възбрана като обезпечение на задължение по друго ревизионно производство/ вече е свободен –решение на АССГ и на ВАС по тези задължения.

С оглед изложеното -СЪДЪТ приема от правна страна следното:

На първо място се констатира, че директорът на ТД на НАП е бил сезиран с жалба против постановлението от 08.11.2021., поради което се установява, че същият в срока по чл.197, ал.1 ДОПК, който е преклузивен, се е произнесъл с мотивирано решение №ПО-113 от 12.11.2021г., с което е потвърдил постановлението като съответно е отхвърли оспорването.

Съставът установява, че обжалваното ПНПОМ е издадено от публичен изпълнител в Д”С” при ТД на НАП – С., който е компетентен орган, съгласно чл.8, ал.1, т.2 от ДОПК и чл.167, ал.1 от ДОПК. Спазена е също предвидената в чл.196 от ДОПК писмена форма със съдържащите се по ал.1 задължителни реквизити. Налице е също

мотивирано искане от орган по приходите във връзка с ревизия спрямо субекта, образувана със ЗВР №Р-22221321004746-020001 от 19.08.2021г.. Има констатация за задълженията, които ще бъдат установени в хода на ревизията и че същите са в големи размери, поради което е направен извод, че без налагане на предварителни обезпечения събирането на задълженията ще се затрудни, който извод съставят изцяло възприема и намира за правилен. По отношение на публичното вземане, доколкото се касае за незавършило ревизионно производство – няма влязъл в сила РА, или постановен РА, ползващ се с предварително изпълнение – то вземането е предполагаемо. Чл.121 от ДОПК именно допуска обезпечаването на подобни вземания, достатъчно е да има образувано ревизионно производство и да е налице мотивирано предложение от органите по приходите. В производството по налагане на обезпечителните мерки –публичният изпълнител се съобразява както с размера на това предполагаемо задължение, така и със същото. Не може да го ревизира и не може да разглежда доводи на оспорващия дали наистина съществува и дали правилно е формирано, доколкото това са съображения, които ще бъдат разгледани евентуално по съществуването при оспорване на основанието вече за възникване на задължението- т.е. на РА. Неотнормирани са и доводите как протича ревизията и дали в конкретен период и колко процесуални действия са извършени. Съставът не е контролен орган на този процес и не може да установява в това производство има или не допуснати процесуални нарушения по време на ревизията. По отношение на вида на наложеното обезпечение- към момента на налагането му с постановлението, както и към момента на потвърждаване на същото от ответника – това е била възможната мярка. Настъпилите понастоящем промени във връзка с имот, който е бил възбранен за задължения, частично отменени - са основанията дружеството да поиска замяна на наложеното обезпечителна мярка по чл.199 от ДОПК, а не и съображение, което да доведе до незаконосъобразност на оспореното постановление. Искането за замяна може да се направи до публичния изпълнител /като постановлението му отново подлежи на оспорване по реда на чл.197 и сл. от ДОПК/, или съответно може да се направи и в настоящето производство, доколкото и съдът има тази компетентност /в този смисъл съдебната практика напр.решение №15406/04.12.2012г. по адм.дело №8266/11 на ВАС, Ю./ Подобно искане по чл.199 от ДОПК в производството до съда не е отправено, а се навеждат доводи в тази връзка за неправилната преценка на публичния изпълнител в оспореното постановление. Няма и доказателства за стойността на имота, който се твърди, че е може вече да послужи за обезпечение, като се правят само твърдения за балансовата му стойност. Дори да се приеме, че данни съществуват в постановлението №С200022-023-0000879 от 12.03.2020г., с което е наложена възбрана върху този имот- няма данни, -възбраната да е отменена и това да е вписано. Има данни, че решение №1921 от 24.03.2021г. по адм.дело №9801/20г. е частично оставено в сила с решение №372 от 18.01.2022г. по дело 5102/21г. на ВАС, за които задължения и тяхното обезпечение е наложена възбраната. Дори и да имаше данни за последното – то няма искане до съда за замяна вкл. по съществуването процесуалният представител на дружеството прави единствено довода, че ответникът е имал възможност да замени запора с възбраната, което е несъстоятелно твърдение. Преценката за законосъобразността на акта се прави към момента на издаването му, видно от чл.170 АПК, като се преценят и новонастъпили обстоятелства от значение за спора. Следователно установи се, че нито към момента на издаване на постановлението, нито към решението – има искане за замяна на обезпечението от

страна с конкретно предложение за възбрана на имота, нито пък този имот е свободен.

Съобразена е и целта на мярката, което е да се гарантира събирането на задължението и пред тази цел следва да отстъпи интереса на дружеството, доколкото в действителност същото ще търпи определени затруднения. Същите обаче правилно е преценено, че не следва да са съществени, доколкото за дружеството има процесуален ред за освобождаване на част от сумите /чл.229 ДОПК/, който не е упражнен, за да бъде индиция, че дружеството се нуждае от посочените средства. Следва да се подчертае –както е приел и ответникът в решението си, че няма данни, че дружеството търпи затруднения. Това, че ревизията е спряна и че РЛ не може да оперира с парите си –не означава, че дейността му е затруднена или че е сериозно възпрепятствана. Касае се за твърдение, което по общия ред –подлежи на доказване.

Относно довода за прекратено действието на наложените мерки, доколкото няма данни да има определение на АССГ по чл.121, ал.4 и ал.5 от ДОПК – /както например са продължение мерките по постановлението С200022-023-0001722 / 01. 06. 2020 г. видно от определение №7397 от 01.10.2020г. по адм.дело №9572/20г. на АССГ/ – то следва да се има предвид, че процесното постановление е от 27.10.2021г. т.е. 4 месечния срок изтича на 27.02.2022г., поради което и това съображение е несъстоятелно.

Следователно – не се установиха основанията за отмяна на обезпечителната мярка по чл.197, ал.3 от ДОПК –налице е изпълнително основание и са спазени изискванията на чл.121, ал.1 от ДОПК, поради което жалбата следва да се отхвърли като такава, съответно трябва да се уважи искането за присъждане на юрк.възнаграждение в размер на 80лв. по чл.26 от Наредбата за плащане на правната помощ към ЗПП.

ВОДИМ СЪДЪТ и на основание чл.197, ал.2 от ДОПК

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище С.,[жк] [улица] срещу ПОСТАНОВЛЕНИЕ ЗА НАЛАГАНЕ НА ПРЕДВАРИТЕЛНИ ОБЕЗПЕЧИТЕЛНИ МЕРКИ изх.№С210022-023-0002928 от 27.10.2021г., издадено от П. Ц. на длъжност Главен публичен изпълнител при ТД на НАП, потвърдено от Директора на ТД на НАП-С. с РЕШЕНИЕ №ПО-113 от 12.11.2021г., с което ПНПОМ е наложен заповор върху налични и постъпващи суми в размер на 130 627лв. по всички банкови сметки в ТБ [фирма], както и върху вещи в трезори и съдържанието на касети и суми.

ОСЪЖДА жалбоподателя да заплати на НАП 80лв.юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Съдия: